

POSTÁS KÖZLÖNY

A POSTÁS SZAKSZERVEZET HIVATALOS LAPJA

Miért harcolunk?

Sokan vagyunk, akik erre a saját elképzelésünk szerint válaszolnánk és pedig a postánál, illetve a társadalomban elfoglalt helyzetük által megszabott egyéni érdekeik szerint. Ez természetes is. Csak ott van a hiba, hogy sokan nem ismerik saját érdekeiket. Nem vitás, hogy minden ember a saját, illetve családja életének boldogulásáért küzd. Ez helyes is. Kötelessége családjával, gyermekeivel szemben, a jobb, emberibb, gond nélkülőbb életért folytatott küzdelem. Nézzük meg, hogy országunkban a sok millió dolgozó paraszt, szellemi és fizikai munkás részére milyen lehetőséget adott az a Rend, amelyben eddig éltünk.

Az első világháború előtt a Statisztikai hivatal által készített kimutatás szerint a magyar nemzeti jövedelem a következőképpen oszlik meg a nemzet lakossága között:

A nemzet lakosságának 0.6%-a a nemzeti jövedelem 20, 19.4%-a 40, 80%-a 40%-át élvezte.

Külön gondolkodásra készítő körülmény, hogy az első világháború előtt között, a jövedelem-megosztásra vonatkozó kimutatás közzététele óta a Statisztikai Hivatalnak felsőbb rendelkezés folytán tilos volt a nemzeti jövedelem megosztásának a fenti csoportosításban való közlése.

Az első csoporthoz tartoztak: a bankárok, gyárosok, földbirtokosok, a magasrangú köz- és magántisztviselők az a része, akik a különböző bankok, vállalatok igazgatósági tagjai voltak. Ezeknek az uraknak élvezeteket, luxusz igényeket kielégítő jövedelmeket biztosított a Rend.

A második csoporthoz tartozott az ú. n. középosztály, orvosok, írók, ügyvédek, tisztviselők, kisiparosok, kiskereskedők, stb. Ezeknek jövedelméből egy civilizált társadalomban élő kultúrember szükségletei úgy-ahogy kielégíthetők voltak.

A harmadik csoporthoz tartoztak a földmunkások, törpebirtokosok, ipari munkások és az alacsonyabb kategóriában lévő köztisztviselők. És ezek hogyan éltek. Nem kell bővebben magyarázni, minden túlzás nélkül lehet mondani, hogy a harmadik csoporthoz tartozott a gond, a betegségtől, öregségtől való félelem, a nyomorúság, a reménytelenség, az iskolázatlanság, a tbc., stb.

Ez volt a tény. És ha valaki rámutatott a tényre, akkor az „osztály elleni izgatás”, állami és társadalmi rend felforgatására irányuló cselekmény volt. Nem a nyomor, a tbc. izgatott, hanem az, aki rámutatott arra, hogy van nyomor és megoldatlan, megoldható probléma.

Ez volt a „Rend”. Az egyéni kezdeményezésen, a szent magántulajdon elvén alapuló polgári-társadalmi rend. Törvénnyel, joggal, büntetéssel, szurronnal és ha kellett, akasztófülével biztosította ezt a rendet az uralkodó osztály.

Miért harcolunk? Csak azért, hogy a 0.6 százaléknak a bankár, földbirtok-

Minisztertanács előtt

a postamesterek államosítása

A Postás Szakszervezet mint a dolgozó postáság egyedüli érdekképviseleti szerve, minden alkalmat és lehetőséget felhasznál, hogy az általa képviselt postások ügyét előbbre vigye.

A Szakszervezet közbenjárására egymásután jelentek meg azok a rendeletek, intézkedések, melyek a postás dolgozókat a több évtizedes elnyomás sötétségéből felemelték. A közelmúltban a postai alkalmazottak illetményének és nyugellátásának rendezése tárgyában kiadott kormányrendelet kiharcolásával, az ország újjáépítésében tevékenyen közreműködő postás dolgozókat — a többi közalkalmazottak sorából kiemelve — az őket megillető színvonalra emelte. Hogy ez a rendelet mind anyagi, mind pedig erkölcsi vonatkozásban mennyi előnyt biztosít a postás dolgozók számára, arra a kincstári személyzet nyilatkozata és elismerése a legjobb tanubizonyítás.

A Szakszervezet közbenjárása tehát minden vonatkozásban hatásos és eredményes volt. A vezetőség azonban az egyes szakcsoportok érdekeinek még hatályosabb védelme és kívánságainak a lehetőséghez képest maradéktalan elérése érdekében elhatározta a szakcsoportok felállítását.

E szakcsoport felállításával kapcsolatban különböző tévhitet és még tévesebb értesítések láttak napvilágot. Ezeknek tisztázására szükségesnek látszik a tények rövid ismertetése.

A Postás Szakszervezet 1947 áprilisában előírt szervezési munkája folyamán elérkezett a postamesteri szakcsoport felállításához. Munkájának megfelelő előkészítése és annak tisztázása céljából, hogy kik lennének megfelelőek a szakcsoport vezetőségében, több megbeszélést folytatott az érdekeltekkel. Ezeket a megbeszéléseken alakult ki az elhatározás, hogy a postamesteri szakcsoport, a postamesteri egyesület befolyásától független, önálló szerv legyen. Megállapították az érdekeltek, hogy a postamesteri egyesület a felszabadulás óta eltelt több mint két esztendő alatt nem tudta a postamesteri államosítás ügyét tető alá hozni, s ez a késedelmeskedés az érdekeltek személyzetnek sok anyagi és erkölcsi kárt okozott.

E megbeszélések eredményeként állította össze hivatalos jelölését a szakcsoport, melyet a május 4-én tartott

szakcsoport alakító ülés többsége el is fogadott. Kétségtelen tény, hogy a jelöltek ellen is szavaztak, de — minden ellentétes és valótlan állítással szemben —, az is tény, hogy a többség a hivatalos jelölés mellett döntött. Ezzel a gyűlésen jelen voltak tisztában vannak, csupán a távolabbi vidék helyes tájékoztatása kedvéért tértünk ki erre, mert sajnos voltak olyanok is, akik a valóságnak meg nem felelően ennek ellenkezőjét igyekeztek az érdekeltekkel elhitetni.

Sajnos, vannak olyanok, akik két táborra szeretnék szakítani a postamesteri személyzetet. Értsük meg, veszélyes játékot űz és soha helyre nem hozható hibát követ el az, aki széthúrást szit, de ugyanígy vétkes mulasztást követ el az is, aki ezt a szétesést nem igyekszik megakadályozni.

Szakszervezetünk a felszabadulás óta mindent megtett a postamesteri személyzet érdekében és védelmében. Minden kínálkozó alkalmat megragadott az elesett kar felemelésére és jövendő jobb sorsának kimunkálására. Példa erre Gyurkovics Károly, a Postás Szakszervezet elnökének a nemzetgyűlésen 1947 február 27-én elmondott beszéde:

Elodázhatatlan kötelessége a kormányzatnak a postamesteri személyzet államosítása. Egyedül Magyarország az, ahol ez a középkori delíziás rendszer-csökevények még megmaradtak. A demokratikus kormány feladatának vállalta, hogy ezt a középkori csökevényt kiirtja és a postamesteri alkalmazottakat államosítani fogja. Ezzel tökéletesebbé teszi ezeket a szerveket a működésüket és kiemeli ezeket az embereket abból a szörnyű szociális elnyomottságból, amelyben a postamesterek, postamesternők és postamesteri alkalmazottak szenvednek.

Ennél erősebb, félreérthetetlen állásfoglalást még senki részéről sem hallottunk az államosítás érdekében. A Szakszervezet elnöke, mint nemzetgyűlési képviselő, világosan kifejtette álláspontját az államosítás kérdésében.

A postamesteri szakcsoport 18 tagú ideiglenes választmánya, a postamesteri személyzet hármastagóságának megfelelően a következő szaktársakból alakult meg:

Postamesterek: Becze Andor, Sas-

halom, Diczendy Gyula, Bp. 64. Fegyveres Miklós, Ujpest 4. Laczkovics Dezső, Aszód. Lutter Imre, Eger 2.

Postakiadók: Dani Erzsébet, Bp. 45. Dénes Lajos, Bp. 26. Horváth Géza, Bp. 51. Horváth Gizella, Tata 2. Nagy Domokos, Rákosszabá 2. Szepesi Ilona, Ujpest 5.

Kézbesítők: Csöke János, Rákosszabá 2. Kállai József, Pestujhely. Kaszás János, Mátyásföld. Kiss Pál, Tyukod. Nagy János, Rákosszentmihály. Tamási Lajos, Pestszentimre.

A választmány az alakuló ülés tagjai sorából a következő ideiglenes szakcsoport vezetőséget választotta meg:

Elnök: Diczendy Gyula, postamester, Bp. 64.

Alelnök: Kállai József kézbesítő, Pestujhely.

Titkár: Vasadi Sándor postamester, Bp. 703.

Titkár-h.: Dénes Lajos postakiadó, Bp. 26.

Pénztáros: Nagy János kézbesítő, Rákosszentmihály.

A szakcsoport vezetősége nyomban megalakulása után a cselekvés útjára lépett és munkához látott. A Szakszervezet és a Vezérigazgatóság küldöttjeivel együtt a Pénzügyminisztérium illetékes osztályán pontonként azonnal tárgyalták a Közlekedésügyi Minisztérium szervei által készített postamesteri államosítási javaslatot és annak részleteiben is megállapodásra jutott.

Amit a postamesteri egyesület két év alatt nem tudott elérni — az államosítási javaslatnak a pénzügyminisztérium részéről való jóváhagyását és ajánlását —, azt a szakcsoport, a postamesteri szakcsoport megalakulása után két napra, 2 óra alatt elintézte.

Május 7-én a Pénzügyminisztériumban a Szakszervezet, a Vezérigazgatóság és a postamesteri szakcsoport megbízottai előtt a pénzügyminisztérium illetékes vezetői elfogadták a postamesterek államosítási javaslatát. A javaslatot Gerő Ernő közlekedésügyi miniszter terjeszti a legközelebbi minisztertanács elé.

A postamesteri személyzet által oly régóta várt döntés szakcsoportunk közbenjárására most már véglegesen megoldást nyer.

Diczendy Gyula

kos, gyárosnak, régi és új gazdagnak fantasztikus luxusz igényeket kielégítő jövedelmét (a nemzeti jövedelem 20 százaléka) elvéve, ezt a nemzet lakosságának 80 százalékát kitevő dolgozók jövedelméhez adva, ezzel ennek a csoportnak a jövedelmét, életszínvonalát (40% + 20%) minden különösebb nehézség nélkül 50%-kal felemeljük. Ezt jelenti gyakorlatban az államosítás. A földbirtok felosztása. A gyár, a bányák, az energiatételek köztulajdonba való vétele, a bankok ál-

lami ellenőrzése. És mi az érdekes? Még ma is vannak úgy a politikai, mint a magánéletben, akik a magántulajdon védelmében védik a régi rendet.

Ezek vegyék tudomásul, nekünk is szent a magántulajdon, de nem a 0.6 százaléknak, az Eszterházyak, Weiss Manáfrédok, Festetichek, Ullmannok luxuseletét biztosító tulajdona, hanem a nemzet lakosságának 80%-át kitevő dolgozók tulajdona.

Az elején azt mondtuk, hogy so-

kan vagyunk, akik a saját érdekeink szerint fogalmazzunk meg, hogy miért is harcolunk. A boldogulásunkért. S azt mondtuk, hogy ez természetes. Most döntjük el magunkban és kérdezzük meg a velünk szembenállóktól is, miért harcolnak. A 0.6% boldogulásáért, vagy a magyar nemzet 80%-ot kitevő dolgozó, paraszt szellemi és fizikai munkás boldogulásáért, tulajdonáért.

Básta Rezső (Szabad Postás)

Építsünk otthon!

A pestszenterzsébeti postahivatalba öröm belépni. Mindenütt mosolygó, séreney emberek, akik kicsit cinikususan összecsillogó szemmel sietnek el egymás mellett, mintha valami közös titkuk volna. Nem lehet ott veszekedést, civódást hallani, valami meleg, családi légkör árasztja el a hivatalt. Az önként végzett munka családdá kovácsolta a hivatal dolgozóit, mert amint megtudjuk, a hivatal alkalmazottai, hatalmas, közös munkán fáradoznak. Ugyanis a pestszenterzsébeti 1. sz. postahivatalnak 64 dolgozója már régen hiányát érezte, a postás otthonnak és elhatározták, hogy nem várnak addig, míg a központi szervek megvalósítják azt, hanem „felépítjük magunknak” jelszóval nekiálltak a munkának.

Minden építéshez pénz kell, mégpedig sok pénz. Ezt valahonnan elő kell teremteni. A pestszenterzsébetiek a legkézenfekvőbb helyről szereztek be az első forintokat. A saját zsebükbe nyúltak be és elhatározták, hogy az amúgysem túlságosan bő postás fizetéséből havonta öt forintot adnak a postás otthon céljaira. Ezt az elhatározást mind a 64 ember magáévá tette és minden hónapban befizette az öt forintot az „otthonunk” céljára, ahogy ők mondták, nagy szeretettel.

De ez kevés volt. Sebjaj! A pestszenterzsébetiek most sem estek kétségbe. Mulságokat, sportversenyeket szerveztek és ezeknek a jövedelméből, meg az önkéntes megajánlásokból teremtették elő azt a 18 ezer forintot, amelyen sikerült megvásárolni egy 11 lakásos romházat. Most jött azután a dolgot nehezebb része. A romházat nem lehetett kijavítani, tehát szét kell bontani és úgy kell kitermelni az építéshez szükséges anyagot. Ezután jött a munka legszebb része. Rohammunkával termelték ki a szükséges anyagokat a romházból. A főnök letette a tollat, a levélkészítő felakasztotta táskáját a munkaidő után, s elindultak együtt az épületre. A főnök talicskázott és örült, hogy a szellemi munka után mozoghat is egy kicsit, a levélkészítő leült és téglát tisztított egy nagy gerendakapocsal. Jóleső örömmel nyújtotta el a kerékpározásban kifáradt lábait.

Közben sokasodtak a tiszta téglák és az emberek számolgatták a napokat, mikor kezdhetnek hozzá az építéshez. Mert építést nem hozhatnak, a maguk ügyességéből építik fel az otthonot és így fogják közös fáradsággal és közös veritékkel otthonná szentelni a falakat. Közben tervezgetnek. Elmondják, hogy itt fog otthon kapni a Sportegyesület és a most megalakult szakszervezeti helyi csoport is. Pestszenterzsébet nyugdíjasai itt fognak második otthonot találni és ha minden jól megy, a hivatal kézműipari műhelye itt fogja készíteni az olcsó, jóminőségű árut a hivatal dolgozói részére. Így tervezgettek a pestszenterzsébeti szaktársak és közben ég a kezük alatt a munka, sietnek, mert hamarosan tető alá akarják hozni az otthonot.

Örömmel látjuk a pestszenterzsébeti 1. sz. hivatal dolgozóinak gyönyörű munkáját. Örülünk öntevékenységüknek, egyet-akarásuknak, munkájuknak. A pestszenterzsébeti szaktársak példát mutattak nemcsak a postás dolgozóknak, hanem az egész magyar munkásszótálynak. Így dolgozik az öntudatos magyar munkás, otthonáért. A hivatal dolgozói előtettekkel példázzák, hogyan kell a nagy postáseszládnak otthonot építeni. A közös munka, a közös cél egybekapcsolta a hivatalnak mind a 64 munkását és váll-váll mellett dolgoznak a jövő postás otthonáért. Adja Isten, hogy munkájukat mielőbb siker koronázza.

Végül pedig csak ennyit: Azt mondják, hogy a példa ragadós. Tehát tessék elindulni ezután a példa után. Inkább ma fogjuk meg a csákányt, mint holnap és építsük fel a jövő postás otthonát.

Jugoszláv postások üdvözlője

A jugoszláv postások május 1-e alkalmából a következő üdvözlő táviratot küldték a Magyar Postás Szakszervezetnek:

„A Magyar Postás Szakszervezetnek.
A mi szomszédos postás testvéreinknek!

Május 1-én, a dolgozók legnagyobb ünnepén fogadjátok testvéri együttérzésünket. A fasizmus utolsó maradványait letiporva szolgáljuk a demokráciát és a békét. Éljen május 1. és a munkásegység.”

TILTAKOZNAK A NÖK

Ezen az úton emelem fel tiltakozó szavamat az általam képviselt női munkások nevében a postán uralkodó ama rendszer ellen, mely a nők demokrácia adta jogait még ma sem hajlandó elismerni.

Huszoneg év elnyomása után megvan a férfidolgozókkal való egyenlőségünk, — de csak papíron. Gyönyörű plakátok jelentek meg, hangzatos jelzavakkal: „Helyet a nőknek a közéletben”. De ennek gyakorlati kivételét nem látjuk. Az ostrom alatt az állandóan lecsapódó lövedékek között, életünk veszélyeztetésével nem törődve, romokon és halottakon kellett keresztülgáznunk, hogy munkahelyeinkre eljuthassunk. Tettük ezt akkor, mikor még a legtöbb férfi ki sem mert az utcára menni. Szolgáltatunk végzetével, késő estig is rohamunkát végeztünk, hogy hivatalainkat minél előbb átadhassuk rendeltetésének és ott a folyamatos munka megindulhasson.

A férfiak közül sokan négy középsiskolai végzettséggel, s érdemeikre való hivatkozással, át lettek minősítve a forgalmi, illetve fogalmazási karba, ezzel szemben nő egy sem. A nők, ha meg is volt amegfelelő iskolai végzettségük, nem eszerint kapták meg beosztásukat és a státuszrendezésnél is csak az üzemi karba lettek besorolva. A férfiak ezzel szemben rögtön a forgalmi státuszba kerülnek. Kérdelem, hol van itt az egyenlő elbírálás? A rendkívüli kinevezésekben a nők vagy egyáltalán nem, vagy csak igen kis

mértékben részesülnek, annak dacára, hogy a nők között is voltak olyanok, akik fokozott mértékben kivették részüket az újjáépítés nehéz munkájából. Vezetői pozícióba a nők két-három osztályvezetőhelyettest leszámitva, nem kerültek. Igen örültünk annak, hogy a köztársasági elnöki kintűtetettek közé egy nő is került, de voltak olyanok, akik erre jogosan számíthatnak volna és még véletlenül sem kerültek a felterjesztettek közé.

Szögezzünk csak egyet le: Ma igen fontos az, hogy politizáljunk. Csak politikai úton tudjuk helyzetünket úgy gazdasági, mint szakszervezeti síkon megerősíteni. De felhívom az illetékesek figyelmét arra, hogy akkor, amikor a nők nemcsak szakvonalon, hanem szociális problémák megoldásával is (ami ma igen fontos) a legnagyobb mértékben kivették részüket s ezzel elősegítették a dolgozók életszínvonalának emelését, ugyanakkor a kinevezéseknél és jutalmazásoknál ne csak a pártszempontokat, hanem azt is vegyék tekintetbe, hogy ki milyen mértékben vette ki részét a posta és ezzel együtt az ország újjáépítésének érdekében.

Ha ilyen szempontok szerint fognak bennünket elbírálni, akkor valóban elmondhatjuk majd azt, hogy a demokrácia igazságot szolgáltatott a nőknek és megadta részünkre mindazokat a jogokat, melyekre egy demokratikus kormányzat alatt álló állam dolgozó női méltán igényt tarthatnak.

dr. Katona Ágostonné

Beszámoló

a június 15-én tartott üzembizottsági bizalmi elnöki értekezletről

Lukács alelnök üdvözlö a megjelenteket és megnyitja az értekezletet.

Biró ü. b. titkár: jelenti, hogy június 26-án ankétot rendez a szakszervezet, amelyen Kovács Andor igazgató ismerteti a posta-műszak hároméves tervét. Kifogásolja, hogy a többszöri figyelmeztetés dacára még mindig vannak üzemi bizottsági tagok, akik beszerzéssel, vásárlásokkal foglalkoznak. Felszólítja a jelenlévőket, hogy ezt szüntessék be annál is inkább, mert panaszok folytán, több fegyelmi eljárás van folyamatban a hozzá nem értés eredményeként és szabálytalanul lebonyolított vásárlások miatt. Jelenti továbbá, hogy az újjáépítésben teljesített kiváló munkájáért elismerésképpen 74 postás szaktársunk üdült két hétig Hévízen a posta költségén. Felhívja az üzemi bizottságokat, hogy a postás szövetkezet vásárlási ürlapjait a jövőben ne igazolják, záradják, mert ez nem az ü. b., hanem a hivatalvezetőség feladata.

Szendrei Belv. távb. közp.: A bizonytalanság megszüntetését kéri, hogy erősítsék meg az ideiglenes megbízású csoportvezetőket, adják ki az írásbeli megbízást.

Schmidt Müszig. 4/1 csop.: Jelenti, hogy az üzemben az öltözők és mosdók hiányosak, meg nem felelő állapotban vannak, kéri ennek sürgős helyrehozatalát.

Wlasits Bp. 78.: Kéri az üzemi bizottsági tagok szolgálatmentességének rendezését.

Pék Közp. jav. műh.: Ugyancsak kifogásolja a mosdók és öltözők állapotát.

Szabó J. Kábelhív.: Kevesli a vasárnapi ügyeletes szolgálatra berendelték 75 filléres túloradíját.

Földvári Kábelhív.: Közbenjárást kért arra vonatkozólag, hogy a kábelhivatalba rendelt autók ne tíz órára érkezzenek, mert ezzel sok értékes munkaóra megy veszendőbe.

Tari Közp. távirtda: A kedvezményes üdvözlő táviratok bevezetése miatt 50 százalékkal megnőtt vásár- és ünnepnapra forgalom zavartalan ellátásához személyzet szaporítást, illetve megoldást kér.

Biró ü. b. titkár: válaszol a felszólalásokra:

Szendrei szaktárs kérése jogos és megnyugtató, hogy a hároméves terv megindulása előtt a kérdést teljes egészében rendezni fogjuk.

Schmidt szaktársnak bejelenti, hogy ügyükben az illetékes postai szerveknél eljárunk és jelenleg a 2. ügyosztály ki-dolgozott javaslatát a Vezérigazgatóság most tárgyalja.

Wlasits szaktársnak válaszolva bejelenti, hogy a szakszervezet elnöksége határozatot hozott, melynek értelmében a hivataloknál 500 fön felül kettő, 500 fön alul pedig egy személy szolgálatmentességéhez, illetve felmentéséhez járul hozzá. Ebből adódik, hogy az üzemi bizottságokban ezentúl a számaránynak megfelelően egy, vagy legfeljebb kettő tag mentesülhet postai szolgálat alól.

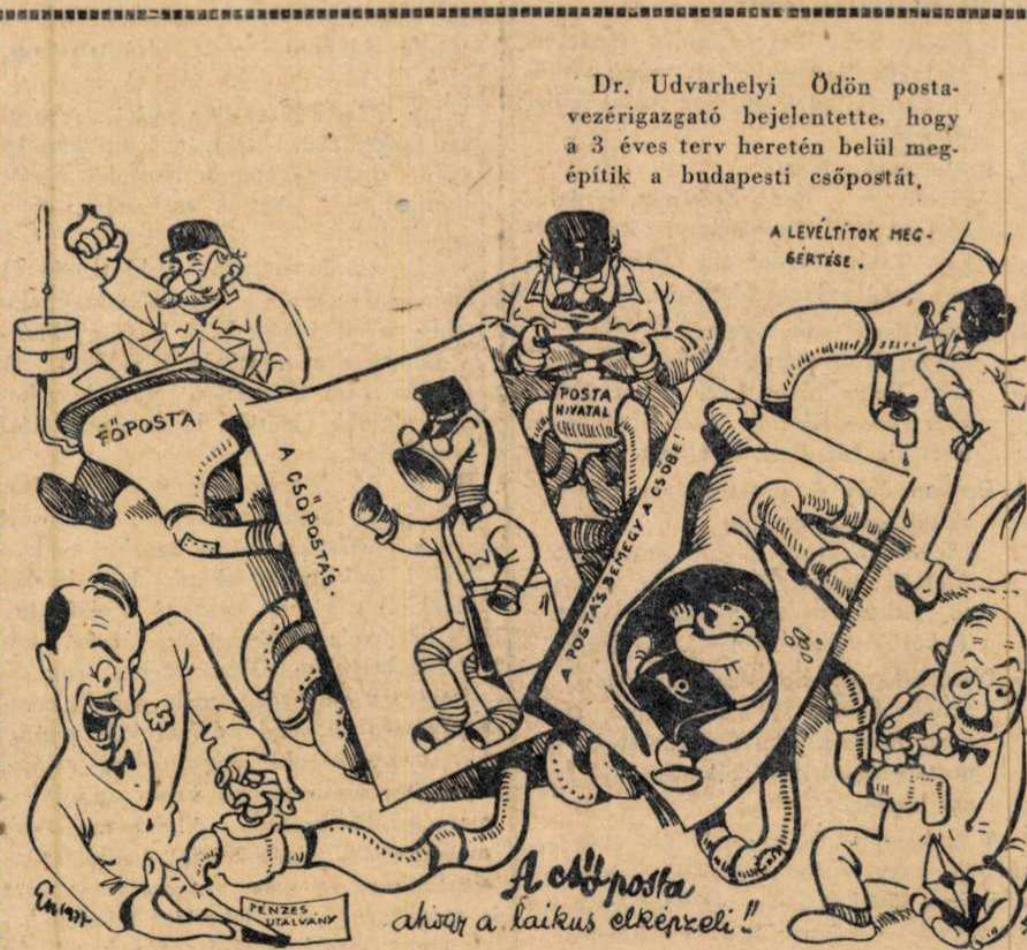
Pék szaktársnak bejelenti, hogy a Vezérigazgatóság illetékes ügyosztályával a panaszokat letárgyalta és jelenleg elintézés alatt áll.

Szabó szaktársnak bejelenti, hogy a vasárnapi ügyeletes szolgálatra megállapított túloradíj panaszát illetékes helyen tárgyaljuk.

Földvári szaktársnak a kérdéses panaszt illetékes helyen szóvá fogjuk tenni és felelőssé tesszük azokat az intézkedő személyeket, hogy a jövőben ilyen panasz ne fordulhasson elő.

Tari szaktársnak a felemlített panasz megoldására a lehetőség egyrészt a személyzet létszámának felemelésében, másrészt az elvégzett többletmunka jutalmazásának lehetősége adja meg a megoldást.

Miután több felszólalás nem volt és több tárgy nem lévén, az elnök az ülés

Ilyen lesz a csöpostás?

